

efter den Rang og Stilling, de indtage, som efter den Indsigt og Dygtighed, de have vist paa Kunstens Omraade". Han har altsaa fuldelig ladet dem vederfares alt Hensyn efter sin egen Opfattelse, og da der ikke er anført Noget fra anden Side derimod, tror jeg, at han har Ret til at holde sig dertil. Det hedder dernæst: „og hvad mit Forhold til mine Kunstfæller angaar, har jeg i mit Tjenesteforhold altid søgt ved den bedst mulige Samvirken med dem at hævede den Scenes Værd, som jeg har viet mine bedste Kræfter. Men jeg kan ei heller tilbageholde den Bemærkning, at, hvis jeg virkelig i mit Tjenesteforhold havde gjort mig skyldig i „pligtstridig Handlemaade“, og navnlig en saadan, som kunde motivere en saa extraordinær og i og for sig saa streng Forholdsregel som en Suspension, saa forekommer det mig, at denne maatte have været anvendt imod mig, naar saadanne Tjenesteforseelser virkelig forelaa". Under Forudsætning af, at de Ting, der her anføres, i Virkeligheden forholdt sig rigtigt, siger han endvidere, at det forekommer ham, at Chefen har vist en utilgivelig Selvsindighed ved ikke at paatale det itide, ved at lade disse Tjenesteforsømmelser staa hen upaatale, indtil der kom et lille personligt Knappe-naalsstik paa vedkommende Chef selv. Det er for ham Draaben, der behøvedes, for at han skulde sætte sig i Bevægelse; denne Bladartikel har, om man vil, været et lille Stik, men den ligger iøvrigt udenfor den Vedkommendes Embedsvirksomhed; han har benyttet Pressen som enhver anden fri Mand. Der følger nu i denne Skrivelse en Udvikling af, hvorledes vedkommende Embedsmand opfatter Spørgsmaalet med Hensyn til Artiklen i Berlingske Tidende, men det ligger aldeles udenfor min Forespørgsel at indlade mig paa, hvorvidt Et og Andet kan opfattes og siges at være Mangel paa pligtfuld Opmærksomhed, og jeg skal derfor ikke her gaa ind paa, om denne Mands Dom over sin Stilling til denne Bladartikel er rigtig eller ikke; det vilde kun trætte Thinget. Jeg vil nu be-

røre Slutningen af Mandens Skrivelse, hvortil han siger: „Idet jeg saaledes med Hensyn til denne Side af det Forhold, der i Skrivelsen af 15de dennes lægges mig til Last, afgiver ovenanførte ærbødige Erklæring, ubbeder jeg mig, forsaavidt de Tjenesteforseelser angaar, der lægges mig til Last, at der gunstigt maa meddeles mig nærmere Underretning og Forklaring. Indtil da vil jeg ikke turde vove at betræde Theatrets Lokaler uden stadig Frygt for efter en eller anden ensidig Opfattelse at have givet Anledning til Anstød. Men under et saadant Tryk og med et saadant Damoklessværd over Hovedet vil deres Høvelbaarenhed indse, at jeg ikke ser mig istand til at virke i min Kunst". Han tillader sig altsaa her ærbødigt at bede om, at han maa kunne faa at vide hvad det er, han skal afholde sig fra, forinden han kan komme i Theatret. Naar han ikke veed det, kan han ikke med sin bedste Villie afholde sig derfra, men han kan meget let, naar han tror at være allerlængst borte fra at vække Anstød, komme til at gjøre det, uden at vide det. Det forekommer mig altsaa, at det baade er i høi Grad billigt og nødvendigt for denne Mand, at han, før han igjen overtager sine Embedsforretninger, faar at vide, hvad det er, hvorfra han skal afholde sig. Naar man siger til en Mand: Du maa ikke gjøre det og det, siger man ham dog altid, hvad det er, han ikke maa gjøre. Den nævnte Embedsmand fik derefter en Tilføjelse — det tror jeg er det rette Ord — til at møde hos en af Bestyrerne, der var ikke Chefen, og, jeg veed ikke, hvem den anden Mand er; ja, hans Navn, veed jeg nok, men jeg kender ikke hans Stilling ved Theatret; jeg tror hans Navn er Berner. Vedkommende svarede imidlertid, at han havde tilskrevet Chefen om først at faa Underretning om, hvad det var, hvorfra han havde at afholde sig, inden han kunde tiltræde sine Embedsforretninger, og at, før han fik en saadan Underretning derom, turde han ikke vove at betræde Theatret. Derpaa fik han den 22de Marts en